

О. ХЕНРИ
СЕСТРИТЕ НА ЗЛАТНИЯ
ПРЪСТЕН

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Туристическият омнибус щеше да потегли всеки миг. Жизнерадостните избраници бяха отведени по местата си от галантния кондуктор. Тротоарът бе задръстен от зяпачи, които се тълпяха, за да наблюдават други зяпачи, като поредно потвърждение на природния закон, че всяко живо същество на земята неизменно представлява плячка за друго живо същество.

Човекът с рупора вдигна своето оръдие за изтезания, а вътрешността на огромния омнибус закънтя и запулсира като сърцето на заклет почитател на кафето. Най-достойните пътници напрегнато се вкопчиха в седалките си; възрастната дама от Валпарайсо, Индиана, изкрещя, че иска да слезе на сушата. Но преди колелата да се завъртят, чуйте по кардиофона няколко кратки встъпителни слова, които ще насочат вашето внимание към един интересен обект в тази екскурзия за разглеждане на малка част от забележителностите на живота.

Бърз и недвусмислен е начинът, по който двама бели се разпознават в африканската пустош; незабавна и безпогрешна е духовната връзка между майката и нейната рожба; безспорно е разбирателството между стопанина и неговото куче поради незначителната пролука, разделяща човека от животното; светкавични и съдържателни са кратките послания между двама влюбени. Но всички тези примери илюстрират само една твърде мудна и колеблива размяна на съчувствие и мисъл в сравнение с онова, което ще ни разкрие екскурзията с този туристически омнибус. И вие ще научите (ако до този момент все още не сте го разбрали) кои именно две същества от всички, които населяват земята, най-бързо проникват взаимно в сърцата и душите си щом се срещнат.

Гонгът прозвуча и омнибусът на желаещите да разгледат Ню Йорк потегли величествено на своята образователна и поучителна обиколка.

На най-високата седалка в дъното седеше Джеймс Уилямс от Кловърдейл, Мисури, заедно със своята Булка.

Словослагателю, набери с голяма буква тази последна дума — дума на думите в това прозрение за живота и любовта. Ароматът на цветята, прашецът за пчелите, първата капка пролетни води, ранните трели на чучулигата, спиралата на лимоновата кора в коктейла на сътворението — това е Младоженката. Свята е съпругата, почитана — майката, изкусително — момичето в летния зной... но младоженката е

банковият чек между сватбените подаръци, пратени от боговете, когато човек сключва брак с тленността.

Колата се плъзгаше нагоре по Голдън Уей. Застанал на мостика на внушителния крайцер капитанът надуваше, тръбата, за да огласи на пътниците най-важните забележителности. Със зяпнали уста и целите в слух, те чуваха как пред очите им гръмко преминават красотите на големия град.

Объркани и опиянени от вълнение и провинциални копнежи, те се опитваха да реагират зрително на ритуалния тръбен зов. В устремените към небето островърхи кули на огромните катедрали съзираха палата на фамилията Вандербилт; в гъмжащата от хора Централна гара с удивление откриваха скромната колиба на Ръсел Сейдж^[1]. Когато им предложиха да обърнат взор към хълмистия бряг на река Хъдзън, те ахнаха, примрели от възхищение при вида на планината от пръст, изкопана при прокарването на новата канализация.

Сега обаче ще ви помоля да спрете поглед върху госпожа Джеймс Уилямс — всъщност съвсем доскоро Хати Чалмърс — някогашната красавица на Кловърдейл. Небесносиньото е цветът на младоженката, стига да ѝ харесва, и тя бе оказала чест именно нему... С охота напъпилата дъхава роза бе отстъпила част от своята окраска на страните ѝ, а колкото до багрите на теменужката! — очите ѝ можеха, прекрасно да минат и без тях, благодаря! Ненужна ивица от бял шоф... о, не, той управляваше колата — от бял шифон... или може би гренадин, или тюл... бе завързана под брадичката ѝ уж за да придържа шапката ѝ. Но вие знаете не по-зле от мен, че тази работа се върши от иглите за шапка.

А на лицето на госпожа Джеймс Уилямс бе изписана малка библиотека от най-съдържателните мисли на света. Тя се състоеше от три тома. Том първи съдържаше вярата, че Джеймс Уилямс си го бива. Том втори представляваше есе за света и го провъзгласяваше за възхитително място, Том трети разкриваше убеждението, че настанени на най-високата седалка в един туристически омнибус, те пътуваха със скорост, която надхвърляше границите на понятното.

Джеймс Уилямс, както сами бихте предположили, беше около дваайсет и четири годишен. Ще ви достави удоволствие да разберете, че преценката ви отговаря на истината. Той бе точно на дваайсет и три години, единайсет месеца и дваайсет и девет дни. Добре сложен,

енергичен, волеви, сърдечен и многообещаващ. Беше тръгнал на сватбено пътешествие.

Драга ориснице, моля те, остави тези заръки за пари и луксозни лимузини с мощност четирийсет конски сили, за гръмка слава и новопоникнала коса, както и за президентство на яхт-клуба. Не обръщай внимание на всичко това, просто се обърни назад, о, назад, и ни върни поне частица от времето на сватбеното ни пътешествие! Само един час, скъпа ориснице, за да можем да си спомним как изглеждат тополите и тревата, както и тетивата на тези ленти за шапка, стегнати под брадичката ѝ, макар че всъщност работата се върши само от иглите за шапка. Не можеш ли? Много добре — тогава побързай заедно с този туристически омнибус и петролните акции.

Точно пред госпожа Джеймс Уилямс седеше момиче в свободен жълтеникавокафяв жакет и сламена шапка, украсена с гроздове и розички. Само в сънищата си и в магазините за шапки, уви, можем да берем грозде и рози от един и същи храст. Това момиче гледеше доверчиво с огромни сини очи, когато мъжът с рупора избоботи своето верую, че милионерите са достойни да обсебят нашето въображение. В паузите между взривовете тя прибягна до философията на Епиктет под формата на пепсинова дъвка.

От дясната страна на това момиче седеше млад мъж на около двайсет и четири години. Беше добре сложен, енергичен, волеви и сърдечен. Но ако ви се стори, че описанието му съвпада с това на Джеймс Уилямс, да знаете, че този човек нямаше нищо общо с Кловърдейл. Той принадлежеше на суровите улици и острите ъгли. Сега се озърна с напрегнат поглед, сякаш завиждаше за асфалта под краката на онези, които наблюдаваше от мястото, на което беше кацнал.

Докато рупорът с лай обявява някакъв прочут хотел, позволете ми да ви прошепна през намаления кардиофон да седите нащрек, защото нещата ще се случат всеки миг, а после огромният град ще ги погълне отново като парче от телеграфна лента, което се точи от бърлогата на някой борсов спекулант.

Момичето с жълтеникавокафявия жакет се извърна, за да види странстващите богомолци от последната седалка. Вече бе изучила всички останали пътници, но мястото най-отзад ѝ се струваше като обиталището на Синята брада.

Очите ѝ срещнаха погледа на госпожа Джеймс Уилямс и преди следващото тиктакане на часовника те успяха да си разкажат живота, да споделят своите тайни, надежди и мечти. И всичко това, не забравяйте, само с очи, и то преди двама мъже да са в състояние да решат дали да кръстосат мечове или да си поискат огънче.

Младоженката се приведе напред. Двете с момичето заговориха припряно, а езиците им се движеха бързо като две змии — сравнение, което няма за цел да отиде по-нататък. Две-три усмивки, десетина кимвания и съвещанието приключи.

В следващия миг на широката тиха улица пред туристическия омнибус застана човек в тъмни дрехи и вдигна ръка. Откъм тротоара към него побърза да се присъедини и друг.

Притежателката на плодоносната шапка бързо сграбчи своя спътник за ръката и трескаво му зашепна нещо в ухото. Този млад човек на дело доказва способностите си да действа незабавно. Той се приведе ниско, плъзна се по платформата, увисна леко за момент и после изчезна. Половин дузина най-отбрани пътници наблюдаваха ловкото му изпълнение удивени, но без коментар, защото според техните разбирания благоразумието изключваше изразяването на изненада по отношение на нещо, което би могло да представлява обичаен начин на слизане в този абсурден град. Пасажерът-беглец заобиколи едно такси и после премина покрай тях като лист, отнесен от поток, шмугвайки се между някакъв фургон за мебели и кола за доставка на цветя.

Момичето с кафявия жакет отново се обърна и погледна в очите госпожа Джеймс Уилямс. После се озърна и застана неподвижна, защото в това време туристическият омнибус закова на място, спрян от проблясването на значката, скрита под палтото на цивилния.

— Какъв ви е дертът? — попита онзи с рупора, пренебрегвайки професионалните си излияния в полза на нормалния език.

— Задръжете на котва за минута — нареди блюстителят на реда. — В омнибуса има човек, когото търсим... един взломаджия от Филадельфия, известен с прозвището Кутрето Магуайър. Ей го там на седалката в дъното. Пази го отстрани, Донован!

Донован отиде до задното колело и вдигна поглед към Джеймс Уилямс.

— Слизай, приятелче — рече той любезно. — Пипнахме те. Хайде обратно зад решетките, там ще си отдъхнеш. Въпреки че идеята ти да се скриеш в туристически омнибус не е лоша. Ще я запомня.

В рупора прозвуча тихият глас на кондуктора.

— По-добре слезте, сър, и разберете за какво става въпрос. Колата трябва да продължи обиколката си.

Джеймс Уилямс беше уравновесен човек. С обичайната мудност, все едно че нищо не се е случило, той се промъкна между пътниците към стъпалата в предната част на омнибуса. Съпругата му го последва, но първо се извърна крадешком и зърна туриста-беглец, който точно тогава се измъкна иззад фургона за мебели и се скри зад едно дърво в края на малък парк на по-малко от петдесетина фута от тях.

Щом се озова на земята, Джеймс Уилямс застана пред своите преследвачи и се усмихна. Мислеше си каква хубава история ще има да разправя в Кловърдейл за това как са го взели за известен взломаджия. Туристическият омнибус се задържа от уважение към своите клиенти. Каква по-интересна гледка от тази?

— Казвам се Джеймс Уилямс от Кловърдейл, Мисури — изрече той преднамерено любезно, за да не ги покрусни съвсем. — Имам тук документи, които ще докажат...

— Вие ще дойдете с нас — обяви цивилният. — Описанието на Кутрето Магуайър ви пасва като памучно бельо след пране в гореща сапуненка. Един детектив ви е видял на туристическия омнибус още в Сентръл Парк и се обади да ви приберем. Ще давате обяснения в полицейския участък.

Съпругата на Джеймс Уилямс — собствената му жена от две седмици — впери поглед в него. От очите ѝ струеше особено меко сияние, а страните ѝ се обагриха в нежен руменец. Погледна го в лицето и промълви:

— Не се разправяй, Кутре, просто иди с тях. Може да е по-добре за теб.

А после, когато туристическият омнибус за обиколка на Ню Йорк потегли, тя се обърна и прати въздушна целувка... неговата съпруга прати въздушна целувка на един от пътниците, седнал там на високо в дъното.

— Вашето момиче ви дава добър съвет, Магуайър — обади се Донован. — Хайде, тръгвайте!

В този момент Джеймс Уилямс бе обзет от умопомрачение. Той килна шапка на тила си.

— Изглежда жена ми си мисли, че съм взломаджия — каза той безразсъдно. — Не знам да е невменяема, значи по всяка вероятност невменяемият съм аз. А в случай, че съм се побъркал, не могат да ми сторят нищо, затова че в пристъп на лудост съм пречукал двама ви, глупаци такива!

При което така жизнерадостно и изкусно се възпротиви на собствения си арест, че се наложи да свирнат на полицаите, а впоследствие пристигналите подкрепления да разпръснат хилядната тълпа развеселени зрители.

В полицейския участък сержантът на пропуска го попита за името.

— Макдудъл Кутрето или Кутрето Свирепия, вече забравих как точно — бе отговорът на Джеймс Уилямс. — Но със сигурност можете да се обзаложите, че съм взломаджия, да не го забравите. Освен това добавете, че бяха нужни петима, за да спипат Кутрето. Държа това непременно да се запише в рапорта.

След час пристигна госпожа Джеймс Уилямс, заедно с чичо Томас от Мадисън Авеню. Появиха се във внушаваща респект лимузина и куп доказателства относно невинността на героя — точно като в третото действие на пиеса, чиято постановка е финансирана от автомобилната компания.

След като в полицията строго порицаха Джеймс Уилямс за преднамереното плагиатство и го освободиха с цялото уважение, на което бяха способни, госпожа Уилямс го арестува отново и го дръпна в един ъгъл на участъка. Джеймс Уилямс я погледна с едно око. После все разправяше, че Донован затворил другото, докато някой му държал тежката десница. До този момент той не бе отправил към нея нито дума на укор или порицание.

— Можеш ли да ми дадеш обяснение — започна той доста сухо, — защо ти...

— Скъпи — прекъсна го тя, — чуй. За теб това бе единствен час на болка и изпитание. Направих го заради нея... имам предвид момичето, което ме заговори в омнибуса. Бях толкова щастлива, Джим... толкова съм щастлива с теб, че не посмях да откажа подобно щастие другиму. Джим, те двамата бяха сключили брак едва тази

сутрин. И аз исках той да се измъкне. Докато онези се разправяха с теб, видях как съпругът ѝ се промъкна зад дървото и бързо се скри в парка. Това е всичко, скъпи... Просто трябваше да го сторя.

Така една сестра на златната халка познава друга, която стои във вълшебния лъч, просветващ в живота само веднъж и то за кратко. Обикновеният мъж разбира за сватбата по ориза и атлазените панделки. Но младоженките се разпознават с единствен поглед. И бързо помежду им потича съчувствие и разбиране на език, който за мъжа или вдовицата остава непонятен.

[1] Американски финансист, (1816–1906), бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.